

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/27/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814010290
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8814010290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Marty Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.02.2019, v trestnej veci obžalovaného C. C. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a iné, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10T 23/2014 zo dňa 16.05.2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
Obžalovaného
C. C., nar. XX.XX.XXXX v J. nad J., trvale bytom X., Y. XXX,

u z n á v a v i n n ý m, ž e

v období od 01.02.2012 do 16.05.2018 v obci P., okres G., si ako zákonný otec S. C., nar. XX.XX.XXXX, voči tejto z nedbanlivosti neplnil v určenej výške vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine, a to aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7P/121/2011 zo dňa 30.01.2012 bol zaviazaný prispievať na výživné S. C. sumou 60 Eur mesačne, čím dlhuje na výživnom poškodenej S. C. za obdobie od 01.02.2012 do 16.05.2018 sumu 2.474,76 Eur,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a spáchal čin závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas
č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona pri prevahe pohľadujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu podmienienečného odsúdenia na 18 mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné poškodenej S. C., nar. XX.XX.XXXX, v G., bytom G. XXX, okr. E. nad P. vo výške 2.474,76 eur.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného C. C. za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- v období od 01.02.2012 doposiaľ v obci P., okres G., si ako zákonný otec S. C., nar. XX.XX.XXXX, a L. C., nar. XX.XX.XXXX, voči týmto z nedbanlivosti neplnil v určenej výške vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine a to aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 7P/121/2011 zo dňa 30.01.2012 bol zaviazaný prispievať na výživné S. C. sumou 60 Eur mesačne a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 15C/117/2011 zo dňa 16.02.2012 bol zaviazaný prispievať na výživné L. C. sumou 70 Eur mesačne, čím dlhuje na výživnom poškodenej S. C. za obdobie od 01.02.2012 doposiaľ sumu 2474,76 Eur, a poškodenej L. C. za obdobie od 01.02.2012 do 31.10.2013 sumu 911,68 Eur.

Za to mu podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. mu uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné poškodenej S. C., nar. XX.XX.XXXX vo výške 2474,76 eur a poškodenej L. C., nar. XX.XX.XXXX vo výške 911,68 eur.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podali obžalovaný a okresný prokurátor odvolania.

Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania, prostredníctvom svojho obhajcu, namietal, že súd v trestnom konaní nie je viazaný rozhodnutím civilného súdu o rozsahu a výške vyživovacej povinnosti, ale túto otázku posudzuje samostatne ako otázku predbežnú. Vyjadril názor, že v prejednávanej veci nebolo jednoznačne a bez pochybností preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného prečinu. Namietal, že svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim dcéram si plnil v rozsahu svojich možností a schopností, a preto nie je možné konštatovať v jeho prípade došlo k naplneniu subjektívnej stránky stíhaného trestného činu. Vyjadril názor, že v prejednávanej veci preukázal, že jeho osobné a majetkové pomery mu neumožňovali platiť výživné vo vyššom rozsahu ako platil a v tejto súvislosti predložil súdu prvého stupňa dôkazy týkajúce sa jeho zdravotného stavu, výšky poberaného invalidného dôchodku a tieto skutočnosti prvostupňovému súdu bližšie ozrejmil aj vo svojej výpovedi. Ďalej vyjadril názor, že v prejednávanej veci nebolo jednoznačne a bez pochybností preukázané, že by mohol a mal platiť výživné s ohľadom na svoje majetkové a osobné pomery vo vyššom rozsahu, ako ho v skutočnosti platil, a pokiaľ boli zistené určité pochybnosti ohľadom jeho majetku, tieto nemali byť hodnotené v jeho neprospech. Namietal ešte, že bez pomoci svojej matky by nebol schopný platiť výživné ani v minimálnej zákonnej výške. Pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré mal získať z exekúcie od povinnej M. J. a rodinný dom v X., v tejto súvislosti zdôraznil, že sa nejednalo o jeho majetok. Vysvetlil, že priznanú nemajetkovú ujmu v sume 2.000,- eur odovzdal svojej matke, ktorá mu pomáhala ako finančne, tak aj materiálne. Navyše vyjadril názor, že tento ojedinelý príjem nemožno považovať za taký, ktorý by zásadne zmenil jeho finančnú situáciu a majetkové pomery do takej miery, aby si mohol dovoliť zaplatiť výživné vo väčšom rozsahu, než platil. Považoval za nesprávny záver súdu prvého stupňa, že podanie návrhu na zníženie výživného z jeho (obžalovaného) strany až 01.11.2013 znamená, že sa priznal k tomu, že výživné obdobie v období od 01.02.2012 do 01.11.2013

mohol plniť vo výške určenej civilným súdom a neplnil ho svojvoľne a úmyselne. Takýto záver považoval (obžalovaný) za nesprávny, tendenčný, neodrážajúci výsledky vykonaného dokazovania. Konštatoval napokon, že prvostupňový súd viaceré dôkazy hodnotil nesprávne a v jeho neprospech. V podanom odvolaní ďalej poukázal na skutočnosť, že bol evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný a ani prostredníctvom úradu práce k sprostredkovaniu mu zamestnania nedošlo, z tohto dôvodu považoval aj názor prvostupňového súdu, že nedeclaroval snahu zamestnať sa, za nesprávny. Odvolateľ taktiež odmietal záver prvostupňového súdu o tom, aby z fotodokumentácie založenej v spise malo vyplývať, že sa naďalej stará o kone. Pokiaľ prvostupňový súd poukazoval na to, že mal (obžalovaný) požiadať o predčasné splatenie hypotekárneho úveru, v tomto smere odvolateľ vysvetlil, že išlo o hypotekárny úver, ktorý bol splatený jeho (obžalovaného) matkou, preto záver prvostupňového súdu o tom, že sa vzdal majetkového prospechu bez dôležitého dôvodu, je nesprávny. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch ním podaného odvolania vyjadril nesúhlas so skrátením obdobia, počas ktorého si mal obžalovaný plniť vyživovaciu povinnosť v rozsahu určenom civilným súdom aj voči L. C., a to do 31.10.2013, majúc za to, že povinnosť platiť výživné v spomínanej výške mal obžalovaný aj voči tejto dcére až do 30.05.2016, kedy dcéra ukončila vysokoškolské štúdium, a teda nadobudla schopnosť sama sa živiť. V ďalšom odvolateľ vyjadril názor, že z vykonaných dôkazov v priebehu hlavných pojednávaní nesporne vyplynulo, že obžalovaný mal dostatok finančných prostriedkov, aby si plnil svoju vyživovaciu povinnosť vo vyššie naznačenom rozsahu aj k dcére L. C., a to až do 30.05.2016, keďže mu bola vyplatená suma 2.000,- eur súdom za prietahy v súdnom konaní, bol vlastníkom polovice rodinného domu, ktorú previedol na svoju matku, existoval tu ranč, ktorý mala prevádzkovať priateľka obžalovaného s tým, že dva kone mali patriť matke obžalovaného, jeden kôň dokonca obžalovanému, pritom obžalovaný sa nedostavil na výberové konanie, čo malo za následok jeho vyradenie z evidencie nezamestnaných. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok čo do výroku o vine a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak odvolanie okresného prokurátora dôvodné nie je.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ktorý mu, vychádzajúc z ust. § 2 ods. 10 Tr. por. umožnil spravodlivé rozhodnutie. Krajský súd však považoval za nevyhnutné prečítať ešte správu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zo dňa 18.02.2019, podstatný obsah listu vlastníctva č. XXX, katastrálne územie X., listu vlastníctva č. XXXX katastrálne územie D. a podstatný obsah rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C 76/14 zo dňa 13.04.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co 204/15 zo dňa 29.09.2016, a preto dokazovanie v tomto smere na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora doplnil. Prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a takýmto postupom dospel k v zásade správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o poškodenú S. C., vo vzťahu ale k poškodenej L. C. sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo malo za následok pochybnosti o správnosti jeho skutkových zistení, preto krajský súd po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že skutkové zistenia vo vzťahu k poškodenej L. C. upravil.

Obhajobe je potrebné prisvedčiť, že pri posudzovaní otázky, aké vysoké je výživné, ktorého neplatením bol spáchaný trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., postupuje orgán činný v trestnom konaní a trestný súd samostatne, túto otázku rieši ako otázku predbežnú v zmysle ust. § 7 ods. 1 Tr. por. a riadi sa pritom zákonnými hľadiskami stanovenými v § 75 ods. 1 zákona o rodine (zák. č. 36/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov), hoci o výške výživného, ktoré obvinený je povinný platiť, už bolo vydané právoplatné rozhodnutie v občianskoprávnom konaní; v žiadnom prípade však ani súd v trestnom konaní nemôže rozhodnutie súdu vydané v občianskoprávnom konaní pri zisťovaní

okolností dôležitých pre rozhodnutie o vine opomenúť, ale musí ho zhodnotiť ako iné dôkazy (primerane R 56/1993, R ČR 17/2005).

Medzi zúčastnenými stranami nebolo sporné, že obe dcéry obžalovaného mali v rozhodnom období výdavky, ktoré im uhradila v prvom rade matka, teda svedkyňa S. E. na obedy, cestovné, hygienické potreby, stravu, spojené s ošatením a bývaním, pričom obe dcéry neboli schopné samé sa živiť, pretože boli študentkami vysokej školy (L. C. len do 30.05.2017, kedy vysokoškolské štúdium ukončila), pričom tieto náklady si obe dcéry obžalovaného, okrem príspevku zo strany matky a minimálneho výživného zo strany otca, uspokojovali zo sociálneho štipendia, ktoré obe poberali mesačne vo výške po cca 180,- eur, pričom S. C. si popri škole nijakým spôsobom neprivyrábala, pretože podľa jej vyjadrenia jej to neumožňovali jej študijné povinnosti a L. C. si v rozhodnom období privyrábala brigádnicky skôr sporadicky, čo na vplyv vyživovacej povinnosti zo strany otca nemalo. Uvedené zistenia vyplynuli tak z výpovedí poškodených S. C. a L. C., ako aj ich matky S. E., pritom výšku odôvodnených potrieb (zohľadnenie ktorých požaduje ust. § 75 ods. 1 zákona o rodine pri určovaní výšky výživného) nijakým spôsobom nespochybnil ani obžalovaný, ktorý opakovane vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 uviedol, že výživné určené civilným súdom by platil, pokiaľ by bol zdravý a mal z čoho, ale nemá.

Sporným teda ostalo druhé hľadisko, ktoré je potrebné, vychádzajúc z ust. § 75 ods. 1 zákona o rodine zohľadňovať pri určovaní výšky a rozsahu vyživovacej povinnosti, a to schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, v tomto konkrétnom prípade obžalovaného.

Obžalovaný tvrdil a na podporu týchto svojich tvrdení predložil aj správy a vyjadrenia príslušných inštitúcií, že jediným zdrojom jeho príjmu v rozhodnom období boli v prvom rade sociálne dávky vo výške 62,50 eur, od júna 2015 čiastočný invalidný dôchodok vo výške 99,40 eur a od 01.01.2016 spomínaný dôchodok vo výške 100,40 eur mesačne. Svoje priemerné mesačné náklady na domácnosť vrátane výdavkov na lieky vyčíslil na sumu 453,05 eur a svoj priemerný mesačný príjem tvorený spomínaným invalidným dôchodkom a rodičovským príspevkom, ktorý poberala jeho družka C. W. žijúca s ním v spoločnej domácnosti s ich maloletým synom M., ktorý sa narodil XX.XX.XXXX vyčíslil na sumu 338,40 eur, pričom zdôraznil, že na ich mesačné výdavky, ktoré boli vyššie ako ich príjem, im prispievala aj jeho matka.

V tejto súvislosti je potrebné ale uviesť, že pri posudzovaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného, v tomto prípade obžalovaného, sa vychádza nielen z jeho pravidelných príjmov, ale aj príjmov nepravidelných, a keďže obžalovaný bol určitý čas v rozhodnom období nezamestnaný, zohľadňuje sa aj dôvod jeho vyradenia z evidencie nezamestnaných, možnosti jeho pracovného uplatnenia, ale taktiež aj vzdanie sa majetkového prospechu, teda pri zisťovaní úrovne schopností, možností a majetkových pomerov povinného (obžalovaného) sa vychádza nielen zo skutočných jeho príjmov a výdavkov, ale aj z princípu potenciality jeho príjmov práve za situácie, že sa vzdá majetku, zamestnania a podobne.

Pokiaľ ide v prejednávanej veci o vymedzenie možností, schopností a majetkových pomerov obžalovaného, v tomto smere nie je možné nekriticky veriť jeho tvrdeniam a je možné ich akceptovať len v tom rozsahu, pokiaľ sú podporené inými, a to najmä objektívnymi, vo veci vykonanými dôkazmi. Z vykonaného dokazovania totiž nepochybne plynie, že obžalovaný má tendenciu svoje príjmy bagatelizovať, zatajovať, a to evidentne v snahe vyhnúť sa plneniu vyživovacej povinnosti voči svojim dcéram.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 na výslovnú otázku sudcu, či okrem sociálnych dávok a invalidného dôchodku, ktorý na hlavnom pojednávaní spomenul, mal aj nejaký iný príjem, hoci aj jednorazový, obžalovaný uviedol, že takýto príjem nemal, pritom z vykonaného dokazovania, či už z vyjadrenia svedkyne M. J., C. B., správy súdneho exekútora JUDr. O. V. zo dňa 21.01.2013, vyjadrenia svedkyne S. E., ale aj neskoršieho následného vyjadrenia obžalovaného na spomínanom hlavnom pojednávaní plynie, že obžalovaný dňa 13.09.2011 obdržal úhradu v rámci exekučného konania voči povinnej osobe M. J. minimálne vo výške 1.696,68 eur a v roku 2014 aj sumu 2.000,- eur od Okresného súdu Vranov nad Topľou titulom finančného zadosťučinenia z dôvodu priesťahov v konaní.

Napriek tomu, že obžalovaný v rozhodnom období, alebo tesne pred ním, takéto príjmy mal, ich existenciu poprel.

Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že finančné prostriedky vypožičané a vyplatené 13.09.2011 v rámci exekúcie (5.016,07 eur) odovzdal v celom rozsahu svedkovi C. B., tomuto jeho tvrdeniu ani krajský súd neuveril, pretože z výpovede svedka C. B. vyplýva, že obžalovanému bezúročne požičal sumu vo výške 100.000,- Sk, čo zodpovedá 3.319,39 eurám, a keďže išlo o bezúročnú pôžičku, obžalovaný mu vrátil len sumu zodpovedajúcu 100.000,- Sk-ám, to znamená 3.319,39 eur, pritom krajský súd nevzhliadol žiaden dôvod, pre ktorý by nemal tomuto svedkovi neveriť.

Obžalovaný napokon na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 pripustil, že v roku 2014 mu bola, ako to už bolo vyššie uvedené, vyplatená suma 2.000,- eur vranovským súdom, bránil sa ale tým, že spomínanú sumu odovzdal svojej mame, ktorá ju má doteraz, pričom tieto peňažné prostriedky mame poskytol z dôvodu, že mu stále pomáha. K tomu ale krajský súd uvádza, že podľa § 62 ods. 5, veta prvá, zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, a teda aj pred splatením dlhu, ktorý obžalovaný voči svojej matke má.

Z podkladov poskytnutých Tatrabankou a.s. Bratislava vyplýva, že obžalovaný bol účastníkom zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.04.2008 ako dlžník spolu so svojim bratom a jeho manželkou a na tomto podklade im bol poskytnutý hypotekárny úver v sume 19.916,35 eur (600.000,- Sk). K tomu obžalovaný uviedol, že tento úver nebol určený jemu, ale jeho matke, ktorej banka úver neposkytla, pretože bola starobná dôchodkyňa, a preto do tohto právneho vzťahu vstúpil on so svojim bratom a jeho manželkou. Z uvedeného potom ale plynie, ak by bolo pravdou, čo obžalovaný tvrdil, že obžalovaný, napriek tomu, že podľa vlastného vyjadrenia nechcel byť úverovým dlžníkom, takúto zmluvu podpísal, aby svojej matke, ktorej banka odmietla, podľa tvrdení obžalovaného, úver poskytnúť, k týmto finančným prostriedkom napriek vôli banky umožnil prístup, čo potom znamená, že obžalovaný, podľa vlastného vyjadrenia, neváhal banke, teda inej inštitúcii predstierať okolnosti nezodpovedajúce skutočnosti.

A pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že rodinný dom v X. nepredstavoval jeho majetok, z ktorého by mal prospech, alebo ktorý by mal akýmkoľvek spôsobom zlepšiť jeho finančnú situáciu, k tomu je nutné uviesť, že na hlavnom pojednávaní v už spomínaný deň 02.02.2016 tvrdil, že hypotekárny úver, z ktorého bol financovaný dotknutý rodinný dom, vlastne čerpala a použila jeho mama, z tohto dôvodu bol dom, aj keď ho pôvodne nadobudol obžalovaný, prevedený jeho osobou na ňu, pritom svedkyňa S. C., matka obžalovaného, uviedla, že dom v X. obžalovaného nebol a na oboch synov bol napísaný len z dôvodu, že jej neposkytla banka hypotekárny úver, a preto ako dlžníci museli v úverovom vzťahu s bankou vystupovať jej synovia s tým, že obžalovaný voči tejto jej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 27.09.2017, kedy bola zápisnica o výpovedi tejto svedkyne prečítaná, nemal žiadne námietky. To potom ale znamená, ak by tieto tvrdenia obžalovaného a jeho matky boli pravdivé, že obžalovaný opätovne neváhal, a to ani pred štátnym orgánom, teda katastrálnym úradom, predstierať nepravdivé skutočnosti, že je vlastníkom rodinného domu, hoci v skutočnosti tým vlastníkom mala byť jeho matka S. C..

Vyššie uvedené potom vyvoláva pochybnosti o tvrdeniach obžalovaného, a znamená to, ako to už bolo vyššie uvedené, že tvrdeniam obžalovaného nie je možné nekriticky veriť a je možné ich akceptovať len do tej miery, pokiaľ sú podporené inými, vo veci vykonanými najmä objektívnymi dôkazmi. Pokiaľ obžalovaný namietal, že si nemôže plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim dvom dcéram vo vyššej miere ako je minimálne výživné z dôvodu, že je invalidný dôchodca a nezamestnaný, k tomu krajský súd uvádza, že podľa obžalovaným predloženého rozhodnutia sociálnej poisťovne zo dňa 13.07.2015 obžalovaný je síce invalidný, avšak sociálna poisťovňa konštatovala pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť uňho v porovnaní so zdravou fyzickou osobou o 45 %; u obžalovaného je teda zachovaná schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť na viac ako 50 %; obžalovaný bol síce evidovaný na úrade práce, avšak len do 19.12.2016, kedy podľa správy úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zo dňa 18.02.2019 bol vyradený pre nespôľuprácu, pričom podľa vlastného vyjadrenia obžalovaného išlo o dôvod spočívajúci v tom, že sa nezúčastnil výberového konania na pracovné miesto, ktoré by bolo preňho vhodné, a pokiaľ tvrdil, že úrad práce ho vyradil z evidencie uchádzačov o zamestnanie nesprávne, pretože v čase konania výberového konania bol chorý, avšak k lekárovi nemohol zájsť z dôvodu vysokých teplôt a keďže k lekárovi sa dostavil až nasledujúci deň, až od tohto dňa mu vystavil doklad o práceneschopnosti, a preto úrad práce toto jeho ospravedlnenie neakceptoval, hoci skutočnosť, že je chorý, mal telefonicky oznamovať aj pracovníčke úradu práce, ale taktiež aj osobe realizujúcej výberové konanie, k tomu krajský súd uvádza, že nemá žiaden dôvod

spochybňovať záver úradu práce, že obžalovaného musel z evidencie nezamestnaných vyradiť pre jeho nespoluprácu, navyše, podľa zákona o zdravotnej starostlivosti (zák. č. 576/2006 Z.z. v znení neskorších predpisov) lekár je oprávnený vystaviť doklad o práceneschopnosti aj spätne, samozrejme za splnenia podmienok vyplývajúcich zo spomínaného zákona, okrem toho obžalovaný si bol vedomý toho, že sa má v dotknutý deň výberového konania zúčastniť, a pokiaľ mu naozaj jeho zdravotný stav návštevu lekára neumožňoval, mal zvoliť iný spôsob prístupu k lekárovi, napríklad privolaním rýchlej zdravotnej pomoci a podobne.

Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný mohol dosahovať vyšší než ním deklarovaný príjem, pokiaľ by si aktívne hľadal zamestnanie, vykonávanie ktorého mu jeho zdravotný stav umožňuje, alebo pokiaľ by využil možnosť ponúknutú úradom práce zamestnať sa.

Ako to už bolo vyššie uvedené, pri hodnotení majetkových pomerov obžalovaného je potrebné ďalej zohľadniť aj sumu, ktorú obžalovaný obdržal od súdneho exekútora vo výške 1.696,68 eur a sumu, ktorá mu bola vyplatená Okresným súdom Vranov nad Topľou (2.000,- eur) a napokon nie je možné prehliadnuť tú skutočnosť, že obžalovaný sa vzdal vlastníctva polovice rodinného domu a pozemku v celkovej hodnote, ako to vyplýva z dokladov Tatrabanky predložených samotným obžalovaným na verejnom zasadnutí, 19.916,35 eur. V tomto smere krajský súd neuveril obžalovanému, že tento rodinný dom patril jeho matke, ktorá jeho kúpnu cenu splácala, pretože o tom nesvedčia predložené písomné doklady. Hypotekárny úver bol podľa dokladov predložených bankou, ale aj obžalovaným, poskytnutý obžalovanému a jeho bratovi s manželkou, ako vlastníkom rodinného domu v jednej polovici bol pôvodne v katastri nehnuteľností zapísaný obžalovaný a až darovacou zmluvou, ako to vyplýva z jej obsahu, bolo vlastnícke právo prevedené na matku obžalovaného, pritom tvrdeniam obžalovaného, ako to už bolo niekoľkokrát vyššie spomenuté, nie je možné nekriticky veriť, preto za preukázané považoval aj krajský súd skutočnosti vyplývajúce z vyššie naznačených písomných podkladov, ktoré tvrdeniami obžalovaného nepovažoval za spochybnené. V tejto súvislosti je nutné poukázať aj na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C 76/14 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co 204/15, podľa ktorého darovacia zmluva zo dňa 08.12.2011 uzavretá medzi C. C. a S. C., predmetom ktorej je bezodplatný prevod spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti jedna polovica k celku k vyššie spomínaným nehnuteľnostiam v X., je voči S. E., S. C. a L. C. neúčinná, pričom oba súdy mali vlastníctvo k nehnuteľnosti k jednej polovici obžalovaného za preukázané a nespochybniteľné, a to aj keď S. C. tvrdila, že rodinný dom kupovala v zásade pre seba, a že bol zapísaný na jej synov len preto, lebo jej nemohol byť ako dôchodkyni poskytnutý hypotekárny úver, súdy tieto tvrdenia považovali za zavádzajúce, pretože samotný svedok - druhý syn odporkyne S. C. C. C. uviedol, že dom sa kupoval pre jeho brata C. C., hoci potvrdil, že on sám na to peniaze nemal.

Za takejto situácie potom, aj podľa názoru krajského súdu, potenciálne majetkové pomery obžalovaného mu umožňovali výživné v sume 60,- eur na dcéru S. C. plniť, preto tieto skutkové okolnosti aj krajský súd vo svojom rozhodnutí ponechal bez zmeny.

Toto už ale nie je možné konštatovať vo vzťahu k druhej dcére, a to L. C. z dôvodu, že z vykonaného dokazovania, a to jednak z darovacej zmluvy, ale i z tvrdení či už samotného obžalovaného, poškodenej L. C., alebo svedkyne S. E. vyplýva, že L. C. sa ešte v roku XXXX stala vlastníčkou bytu v G. na ul. E. 69, pričom tento byt pre svoje bývanie nepotrebovala, pretože počas celého rozhodného obdobia bývala pri matke v B., tento byt sa podľa, tak výpovede poškodenej, ako aj jej matky svedkyne S. E. prenajímala a následne podľa vyjadrení oboch svedkýň bol v roku 2011 aj predaný, pričom z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie D., vzťahujúceho sa k dotknutej nehnuteľnosti vyplýva, že v súčasnosti je vlastníkom dotknutého bytu niekto iný, nie L. C., čo tvrdenia, že k predaju bytu došlo, potvrdzuje.

Poškodená L. C. na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 uviedla, že dotknutý byt bol na ňu „písaný“ len formálne a prakticky ním disponovala jej mama. Svedkyňa S. E. na hlavnom pojednávaní dňa 18.05.2016 uviedla, že tento byt bol naozaj predaný niekedy v roku 2011, a to za sumu 37.000,- eur, avšak všetky peniaze dostala jej sestra I. Y. a z predaja jej (svedkyňa S. E.) vyplatila iba 15.000,- eur.

Je nespochybniteľným faktom, s ohľadom na vyššie uvedené, že poškodená L. C. bezprostredne pred plynutím rozhodného obdobia bola vlastníčkou bytu, ktorý pre svoje bývanie nepotrebovala, pričom v tom čase zároveň došlo k jeho predaju a vyplateniu peňažných prostriedkov zaň.

Tak ako krajský súd neakceptoval tvrdenia obžalovaného, že vlastníkom polovice domu v X. bol len formálne „na papieri“, neakceptoval ani obdobné tvrdenia poškodenej L. C., že vlastníčkou vyššie spomínaného bytu bola taktiež len formálne „na papieri“.

Podľa § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv v znení neskorších predpisov, údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Ničím neodôvodnené a hodnoverným spôsobom nepodporené tvrdenie poškodenej L., že v skutočnosti vlastníčkou dotknutého bytu nebola, nič nemení na skutočnosti, že v katastri nehnuteľností ako vlastníčka dotknutej nehnuteľnosti vedená bola a po nadobudnutí plnoletosti bola potom oprávnená s týmto bytom nakladať a aj keď umožnila inej osobe, teda svojej matke, s týmto bytom nakladať, nič to nemení na závere, že s hodnotou tohto bytu, keďže bola jeho vlastníčkou, bolo potrebné pri posudzovaní jej životnej úrovne počítať. Nikto samozrejme nemôže nútiť oprávnenú osobu, aby sa vzdala vlastníctva nehnuteľností, najmä za situácie, že potrebuje túto nehnuteľnosť pre svoje bývanie, a aby z protihodnoty za ňu uspokojovala svoje životné potreby. Pokiaľ však ale sama oprávnená osoba sa rozhodne nehnuteľnosť, ktorú nepotrebuje na svoje bývanie odpredať, či umožní iným osobám, aby takúto nehnuteľnosť odpredali, nie je možné tento jej príjem pri určovaní výšky výživného zo strany povinnej osoby nezohľadniť.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Životná úroveň tak oprávnenej, ako aj povinnej osoby by mala byť teda v zásade rovnaká. Taktiež ojedinelý príjem dieťaťa aj plnoletého vyživovaciú povinnosť zo strany povinnej osoby neovplyvňuje, ak však ide o taký príjem dieťaťa, rozsah ktorého je značný, nie je možné na nepomer medzi životnou úrovňou dieťaťa a jeho rodiča, teda povinnej osoby neprihliadať.

Z výpovede matky poškodenej svedkyne S. E. vyplýva, že sporný byt bol predaný v roku 2011 za sumu 37.000,- eur. Takýto finančný príjem na strane poškodenej osoby je potrebné nepochybne považovať za značný, a preto bolo potrebné naň na strane oprávnenej osoby, teda poškodenej pri určovaní výživného zo strany povinnej osoby, teda obžalovaného, prihliadať.

S ohľadom na odôvodnené potreby poškodenej pri existencii naposledy uvedeného príjmu a zohľadnení zásady rovnakej životnej úrovne rodičov a detí, podľa názoru krajského súdu, už nebolo potrebné aby obžalovaný na výživné poškodenej prispieval nad sumu minimálneho výživného, ktorú poškodenej poskytoval. Na tomto závere nič nemenia tvrdenia svedkyne S. E., že tieto finančné prostriedky, ktoré boli získané za predaj bytu, boli odovzdané jej sestre, pretože za situácie, keď bolo potrebné uspokojovať životné potreby poškodenej L. C., ktoré majú prednosť pred inými výdavkami, nebol dôvod finančné prostriedky za predaj jej vlastníctva odovzdávať inej osobe.

S ohľadom na vyššie uvedené potom krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný si svoju vyživovaciú povinnosť voči dcére L. C. riadne plnil, a to tým, že jej poskytoval výživné vo výške minimálneho, zákonom stanoveného, výživného.

Preto krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/,d/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, upravil skutkové zistenia tak, ako sú uvedené v tomto rozhodnutí a dospel k záveru, že obžalovaný sa takýmto konaním dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v spojení s ust. § 138 písm. b/ Tr. zák., pretože svojej dcére S. C. neposkytoval potrebné výživné v sume 60,- eur, ale len zákonom stanovené minimálne výživné, a to po dlhší čas, t.j. od 01.02.2012 do 16.05.2018 (do rozhodnutia súdu prvého stupňa, keďže odvolanie v prejednávanej veci vo vzťahu k S. C. prokurátor nepodal).

Vzhľadom na to, že krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine, nevyhnutne musel zrušiť aj výrok o treste a o ňom nanovo rozhodnúť.

Pri ukladaní trestu prihliadal krajský súd najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajúce z ust. § 34 Tr. zák., ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ako aj odradenie iných od páchania trestných činov a vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou.

Obžalovaný je v mieste trvalého bydliska hodnotený len všeobecne s tým, že z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že sa doposiaľ dopustil „len“ priestupkov nesúvisiacich s prejednávanou vecou. V odpise registra trestov má obžalovaný jeden záznam, avšak hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený, pričom spomínaný záznam je z obdobia spreď viac ako 10 rokov. Obžalovanému preto poľahčovalo, že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.). Ani krajský súď žiadnu priťažujúcu okolnosť vyplývajúcu z ust. § 37 Tr. zák. nezistil. U obžalovaného bola teda zistená prevaha poľahčujúcej okolnosti nad neexistujúcimi priťažujúcimi okolnosťami, a preto bolo potrebné zákonom stanovenú trestnú sadzbu pre stíhaný trestný čin v rozmedzí od 1 roka do 5 rokov upraviť v súlade s ust. § 38 ods. 3 Tr. zák., čiže hornú hranicu spomínanej trestnej sadzby znížiť o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou (§ 38 ods. 8 Tr. zák.) na úroveň 3 rokov a 8 mesiacov.

Vzhľadom na už vyššie uvedené a na priaznivú prognózu nápravy obžalovaného vyplývajúcu zo skutočnosti, že na obžalovaného sa hľadá, akoby nebol odsúdený, a preto je možné konštatovať, že v posledných 10 rokoch viedol riadny život a nedopustil sa ani priestupku, ktorý by súvisel s prejednaným trestným činom, dospel aj krajský súď k záveru, že na nápravu obžalovaného a na ochranu spoločnosti, teda tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie postačí trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda trest vo výmere jedného roka.

S ohľadom na už spomínanú priaznivú prognózu nápravy obžalovaného aj krajský súď dospel k záveru, že na jeho nápravu nebude potrebné pôsobiť bezprostredným výkonom trestu odňatia slobody, ale bude postačovať aj hrozba jeho výkonu, a preto výkon uloženého trestu obžalovanému podmienene odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

Na posilnenie ale účinku podmienene odloženého trestu odňatia slobody krajský súď uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné poškodenej S. C. vo výške 2.474,76 eur, aby tak zavšil nápravu narušenia vzťahov, ku ktorému spáchaním trestného činu došlo.

Keďže krajský súď nezistil dôvod, pre ktorý by mohol odvolaniu okresného prokurátora vyhovieť, jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Už len záverom krajský súď poznamenáva, že rozhodnutím v trestnom konaní nijakým spôsobom nedošlo k úprave, či k rozhodnutiu o návrhu obžalovaného na zníženie výživného voči poškodenej L. C.. O tomto návrhu naďalej koná a rozhoduje civilný súď. S ohľadom na vykonané dokazovanie totiž krajský súď dospel k záveru, že za danej dôkaznej situácie podmienky pre konštatovanie povinnosti zo strany obžalovaného platiť L. C. v rozhodnom období výživné vo výške 70,- eur, neboli splnené. Ak by ale v trestnom konaní orgány činné v trestnom konaní, ktoré sú vyhľadávacími orgánmi, poskytli súdu väčší objem dôkazov svedčiacich o majetkových pomeroch obžalovaného, týkajúce sa napríklad jeho vlastníctva koní, prevádzkovania ranča v X. a podobne, a pokiaľ by na ich základe bolo možné dospieť k záveru, že životná úroveň obžalovaného aj za situácie, že poškodená L. C. mala k dispozícii finančné prostriedky z predaja bytu, by bola vyššia, ani spomenutý predaj bytu by nemusel byť na prekážku konštatovania vyššej vyživovacej povinnosti obžalovaného voči tejto poškodenej. Orgány činné v trestnom konaní však vlastné dokazovanie v tomto smere nevykonali a dôkazy v inej veci, a to ani civilnej, nie je možné v prebiehajúcim trestnom konaní použiť. Nič ale nebráni tomu, aby tieto skutočnosti boli zohľadnené po ich náležitom objasnení v civilnom konaní.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súď rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.